

DEN, KDY JSEM ZMIZELA

THRILLER

Brandi Reeds

autorka bestselleru *Prohřešek*

DEN,
KDY JSEM
ZMIZELA

Text copyright © 2020 by Brandi Reeds

All rights reserved

This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Pavel Kaas, 2022

Cover © Adéla Korbělářová, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-2861-9 (pdf)

Brandi Reeds

**DEN,
KDY JSEM
ZMIZELA**

VENDETA

OBSAH

KAPITOLA 1

Cecily

KAPITOLA 2

KAPITOLA 3

Cecily

KAPITOLA 4

KAPITOLA 5

KAPITOLA 6

Cecily

KAPITOLA 7

KAPITOLA 8

Cecily

KAPITOLA 9

KAPITOLA 10

KAPITOLA 11

Cecily

KAPITOLA 12

KAPITOLA 13

Cecily

KAPITOLA 14

KAPITOLA 15

KAPITOLA 16

Cecily

KAPITOLA 17

Cecily

KAPITOLA 18

Cecily

KAPITOLA 19

KAPITOLA 20

KAPITOLA 21

KAPITOLA 22

Cecily

KAPITOLA 23

Cecily

KAPITOLA 24

Cecily

KAPITOLA 25

KAPITOLA 26

Cecily

KAPITOLA 27

KAPITOLA 28

KAPITOLA 29

KAPITOLA 30

KAPITOLA 31

Cecily

KAPITOLA 32

KAPITOLA 33

KAPITOLA 34

KAPITOLA 35

KAPITOLA 36

KAPITOLA 37

Cecily

KAPITOLA 38
KAPITOLA 39
PODĚKOVÁNÍ

*Věnováno Madelaine a Samantě, které mi
ukázaly, co je to vůle přežít, a Joshuovi,
který mi k němu dal další důvod.*

Před mnoha lety

Než odešel k vodě nahodit, šel ještě naposledy zkontrolovat Amy. Spala jako dudek.

Blondaté, skoro až bílé kadeře jí splývaly po polštáři a růžové rtíky měla pevně semknuté. Bílá bavlněná noční košile se jí vyhrnula přes buclaté stehno a odhalila nařasené spodní kalhotky.

Shrnul jí košili přes nohy a důkladně sestřičku přikryl. Její oblíbenou panenku jí přistrčil blíž.

„Jdu na chvíli na ryby,“ zašeptal. „Budu hned u mola. Kdybys něco potřebovala, zavolej na mě.“

Odpovědí mu byl jen vzdech ze spaní.

Políbil ji na čelo a vyšel z jejího pokoje do předsíně.

Ještě naposledy se po ní ohlédl.

Překulila se na bok; košile se jí znovu vyhrnula a odhalila ty nařasené kalhotky. Deku se shrnula do nohou postele.

Zima by jí být neměla. Noc je teplá.

Když sestupoval po starém dřevěném schodišti, opatrně překročil třetí schod odspodu, který příšerně vrzal. Hlavně nevzbudit Amy. Už ode dne, kdy se narodila, mu to vtoukali do hlavy. *Nevzbuď malou. Nevzbuď malou.*

Amy už bude pět, ale jemu zní pořád v uších mámina slova, která slýchal vždycky, když sestřička usnula.

Nevzbud' malou.

Poté co ztlumil světlo na schodišti a podíval se z obrovského okna ven na jezero, zaplavil ho pocit dokonalého klidu.

Tady u jezera to prostě miloval. Byl to vítaný odpočinek od města a jeho všudypřítomného hluku, věčného houkání siren a netuchajícího pohybu. Tady na pozadí temně modré oblohy tančily světlušky a blikaly na něj žlutými světýlky, jako by ho vábily signály vysílanými v morseovce.

Vyšel na verandu, kde nechal opřený prut. Ještě naposledy se ohlédl ke schodišti, aby se ujistil, že se Amy nevzbudila, a teprve pak zamířil k molu.

Nahodil už po bůhvíkolikáté, ale úlovek pořád žádný. Navinul znovu vlasec a vzhlédl k srpku měsíce. V tomhle ročním období, v tuhle dobu a při takovémhle měsíci by brát měly.

Sešel z mola na břeh a nahodil mezi vrbami kousek od rákosí.

S každým dalším nahozením se vzdaloval od domu. Pokaždé se ale směrem k němu ohlédl, aby se ujistil, že je u Amy pořád zhasnuto.

Tady ryby konečně braly. Ťukaly o vlasec, jako by ho sváděly.

Chytil a pustil. Chytil a pustil.

Jen ať si žijí dál.

Ještě jednou nahodí a vrátí se dovnitř.

Když se opět ohlédl, aby zkontroloval Amyino okno, zjistil, že se dostal příliš daleko a na dům už odsud nevidí.

Matka s otcem se brzy vrátí z kostela a on jim slíbil, že na Amy dohlédne.

Ale to přece splnil. Pokaždé, když ji uložil a pak si zašel na ryby, byla v pořádku.

Co kdyby se probudila? zeptala by se máma. *Co kdyby tě potřebovala a ty bys tu nebyl?*

Pro takový případ měli s Amy plán. Ona si stoupne do dveří a zavolá na něj, on sbalí náčiní a vrátí se dovnitř.

Takové jejich společné tajemství.

Jenže...

Tak daleko od mola se ještě nikdy nevzdálil.

Slyšel by ji, kdyby volala?

Rychle svinul vlasec. Hlodajících pohybností už se nedokázal zbavit.

Nevolala ho?

Co když se do chytání zabral natolik, že ji neslyšel?

Sbalil náčiní a rozběhl se. Ostré kameny pod nohama a šlahouny keřů, které ho v temnotě švihaly, téměř nevnímal. Konečně měl dům na dohled.

Okno Amyina pokoje... *zářilo do tmy.*

„Amy?“ Tašku s náčiním odhodil na zem a rozběhl se tryskem. Teď už viděl otevřené vchodové dveře. Šla ven. „Amy!“

Rozhlížel se dokola, ale noc byla tmavá a keře podél břehu husté.

„Amy!“

Ve spáncích se mu horečně rozbušila krev. Vrazil do domu, a když se hnal nahoru do jejího pokoje, bral schody po dvou.

V posteli nebyla. Místo ní tam ležela jen její nejmilejší panenka.

Najednou se mu udělalo tak zle, až dostal strach, že vyzvrací večěři.

Zprudka otevíral jedny dveře za druhými a kontroloval i skříně.

„Amy!“ Někde přece být musí.

Jenže ona nikde nebyla.

Zmizela.

A pak uslyšel skřípot štěrku pod koly auta na příjezdové cestě. Rodiče se vrátili.

Zoufale nahlížel do každé škvíry – za záchod, do kuchyňských skříněk, pod pohovky i pod ten vrzající schod, který v naprostém zoufalství začal páčit holýma rukama.

Slyz mu zakalily zrak a přerývaně, sípavě dýchal. „Amy,“ zasupěl, „kde jsi?“

„Chlapče.“

Otočil se k rodičům se ztrouchnivělým smrkovým prknem ve zkrvavených rukou.

„Co tu děláš?“ zeptal se otec.

„Amy.“ Otřel si nepřestávající proud slz a uviděl hrůzu, která v tu chvíli zhyzdila matčinu tvář.

„Ne, ne, ne...“ Přeskočila zničený schod a vyřítila se nahoru.
„Amy?“

„Co se stalo, chlapče?“

„Amy!“ Matčin hlas otřásl celým domem. „Ne!“

Pravda jako by přikryla dům neviditelným příkrovem, zpod něhož nebylo úniku. Amy zmizela.

Otupělý a jako by omámený sledoval, jak se rodiče pustili do horečnatého pátrání po jeho sestře.

Otec na něj křičel. Skláněl se k němu, ústa měl snad jen pár centimetrů od jeho tváře. Později si dokázal jen představovat slova, která otec možná pronášel; zvonění v uších všechny ostatní zvuky přehlušilo.

Pak na sebe zvonění vzalo podobu Amyina milého hlásku propěvujícího dětské rýmovačky. *Jedna, dvě, Honza jde...*

Potom se dům začal hemžit policisty.

Noc prořízly rudé a modré záblesky majáků.

Kde je, hochu? Kde je?

Co jsi s ní provedl?

Koho jsi pustil dovnitř?

Kdo k ní měl přístup?

Trvalo několik dní, než ji našli uvízlou v podrostu u břehu. Její nafouklé tělo poponášel proud, dokud ji potápěči nevysvobodili ze zajetí rostlin. Rty měla promodralé, oči prázdné a její ještě nedávno alabastrová kůže byla teď odporně zelenočerná a poškrábaná a potrhaná od chapadel řas a kdovíčeho ještě.

Tohle už nebyla jeho sestra.

Její odchod byl právě tak trpký jako pachutí krve z rozraženého rtu, poté co ho otec uhodil pěstí.

Je to tvoje vina.

A vina z něj přímo čišela jako neustále sílící pach čerstvých ryb a repelentu proti komárům, ve kterém se dusil od oné noci, kdy zmizela. Ten smrad na něm ulpíval ještě dlouho poté, co ho otec vrazil do vany tak prudce, že sebou praštil o dlaždičky na stěně.

Ani tu bolest pořádně necítil.

Dopadl oblečený do vany a voda začala bičovat jeho tělo spolu s otcovými pěstmi. Znovu a znovu.

Pokračuj, tati. Jen do mě.

I po tom, co z něj policisté otce sundali, cítil tu pulzující sílu jeho zuřivosti.

Čas byl jako rekviem za Amy. Kývající se zoubek, který už jí nestačil vypadnout. Šaty, které si nikdy nevezme na sebe. Chlapci, které nikdy nepolíbí. Léta, která si neprožije. Čas nejsou nic než vzpomínky a v těchto šílených okamžicích se čas zastavil.

Její pokoj zůstal netknutý jako svatyně.

Žlutá páska, kterou tu policie napnula hned po jejím zmizení, se táhla přes otevřené dveře jako hraniční čára.

Z předsíně civěl na věci v jejím pokoji a najednou mezi nimi spatřil Amy. Ležela v posteli přesně tak, jak ji opustil.

Zaplavila ho vlna obrovské úlevy.

Protáhl se pod policejní páskou a vlezl si za ní do postele. Objal její teplé, hebké tělo. „Už tě nikdy neopustím,“ sliboval jí. „Nikdy.“

Když jí však odhrnul vlasy z čela, naskytl se mu pohled do skelných očí s právě tak prázdným výrazem, jaký viděl, když jeho sestru vylovili z jezera.

S výkřikem vyskočil z postele.

To tělo, které držel, už nebylo teplé... byl to chladný, tvrdý plast.

Amyina oblíbená panenka.

Ležela tam, kde měla ležet Amy, a vypadala, že se mu pošklebuje.

Vysmívala se mu.

KAPITOLA 1

Holly

5. června

Když se to stalo, byly mi teprve čtyři. Kdo z nás si z toho věku pamatuje něco konkrétního? Pamatuji si dobu předtím, než se to stalo. Vzpomínám si, co bylo hned po tom. Asi jako kdybyste si pamatovali jen sendvič z obou stran, ale už ne to, čím byl zevnitř namazaný.

Trochu mi to připomíná časové skoky ve filmu. Obrazovka na chvíličku zčerná, a když obraz znovu naskočí, spatříte titulky: *O tři měsíce později.*

V jednu chvíli jsem skákala v parku přes švihadlo se svou celoživotní nejlepší kamarádkou Katherine Hersheyovou, které říkám Kitten.

A pak byla venku najednou tma a mnohem chladněji. Choulila jsem se v otcově náruči a jeho velká tlapa mě hladila po hlavě. *Táta tě má moc rád. Je mi to tak líto, Holly-Dolly. Teď už jsi v bezpečí. Už je dobře.*

Jasně, že jsem byla v bezpečí. Byla jsem přece se svým tátou. Proč bych neměla být v bezpečí?

Jazyk mi zajel na prázdné místo v dásni spodní čelisti. Vypadl mi první zub. Pamatuju si tu pachů i houbovitou tkáň v místě, odkud vypadl. Kdy se to ale stalo? Kdy mi vypadl?

„Bolí mě ruka.“ Víc jsem neřekla. A měla mě taky proč bolet. Zatímco jsem byla pryč, přišla jsem někde k úrazu. Na paži jsem měla rozšklebenou tržnou ránu.

Ta jizva ve tvaru šípu mi na předloktí zůstala dodnes.

Tenkrát jsem nějak nechápala, proč se o mě táta kvůli takové prkotině tak třese. Až za hodně dlouho – po mnoha letech – jsem pochopila ten jeho citový výlev i to, proč si nepamatuju ani zoubkovou vílu, ani jak se ten rok barvilo listí na stromech, ani svoje páté narozeniny. Byla jsem tou dobou pryč. Považovali mě za mrtvou. Za oběť nějakého magora, co jde po malých holčičkách.

Říkali mi, že při vyšetřování únosu jsou nejdůležitější první tři dny. Já jsem byla pohřešovaná víc jak tři měsíce.

Únos cizí osobou před svědky, tak tomu říkají.

„Je to už dávno,“ říkám detektivovi z okresního oddělení Lake County Jasonovi Guidrymu. Z balkónu luxusního bytu sleduji párty, která uvnitř probíhá beze mě, a pak se otočím k Michiganskému jezeru jiskřícímu v dálce. Zajímalo by mě, jak se dostal k číslu mého mobilu a proč mi vůbec policie volá po takové době. „Byla jsem děcko. Pochybuji, že se ode mě dozvíte něco nového.“

„Nemusí jít nutně o *nové* informace. Chci si to jen projít od Adama. Zprávy z vyšetřování jsou...“ V telefonu zaslechnu šustění papírů. „Řekněme, že jim chybí organizace, a protože mi byl právě přidělen váš případ...“

„Nevěděla jsem, že na tom případě *vůbec* ještě někdo pracuje. Alan Kohlbrook je ve vězení, takže je případ vyřešen, nebo snad ne?“

„Došlo k jistému dalšímu posunu.“

„Jaký posun máte na mysli?“

„Začnu tím, že před několika měsíci dostal jistý právník poštou určité prohlášení. Tvrdí, že je to důkaz Kohlbrookovy nevinny, a rozhodl se ho zastupovat. Mluví se o zproštění viny.“

„To jako že by ho mohli pustit?“ Když si představím, že by muž, kterého zavřeli za to, že mě držel v zajetí, mohl už brzy volně chodit ulicemi, jde na mě nevolnost.

„Jestli ten právník získá tu páku, o kterou usiluje, budou toho za pár dní plné noviny. Mysleli jsme si, že byste to měla slyšet nejdřív od nás.“

„Takže chcete říct, že by mohl být *osvobozen*.“

„Je to každopádně ještě běh na dlouhou trať, ale pochopte, uvítal bych možnost si o tom s vámi promluvit.“

„Jistě. Momentálně ale něco mám.“ To *něco* je rozlučka se svou bodou mé nejlepší kamarádky Kitten a jejího nastávajícího Eliota. Akce, na kterou jsou hosté sezvaní *v párech* (*uf...*), já jsem tu ovšem sólo. „A je to už tak dávno.“

Víc než dvacet let, abych byla přesná. Případá mi, jako by se to stalo někomu jinému nebo jako by ten únos byl tenkrát nějaká hra. Samozřejmě jsem to zažila, ale je to tak vzdálené, tak dávno pryč... „Nic si nepamatuji.“ Usrкну bourbonu s ledem a postavím sklenici na zábradlí.

Vyklouzla jsem ven, když mi začal zvonit mobil. Tenhle byt je v chicagské čtvrti Edgewater a patří Kitteniným přátelům, nějakým Jonesovým, kterým se všichni snaží vyrovnat. Sice jsem se vyplížila jako myška, abych nenarušila oslavu, ale stejně přímo fyzicky cítím, jak mě Kitten přes posuvné skleněné dveře probodává pohledem.

„Chápu,“ říká Guidry. „Stejně bych s vámi ale rád mluvil. Hodilo by se vám to zítra ráno?“

„Zítra musím do práce a měla bych tam zůstat přesčas, takže...“

„Tak si řekněte, kdy se vám to hodí.“ Znělo to tak naléhavě, až mě zamrazilo.

Po chvilce mlčení se osmělím se zeptat: „Je to naléhavé? Stalo se něco?“

„*Naléhavé* zrovna ne, ale důležité ano, pochopte mě.“ Vzdychne. „Podívejte, slečno Gebhardtová, vy jste tady, živá a zdravá, a Alan Kohlbrook je ve vězení, ale máme další případ s jistými podobnými znaky...“

„Někdo ho napodobuje?“

„To zatím nevím. Vás se podařilo zachránit. Každé dítě to štěstí nemá. Cokoliv mi řeknete, by nám s tímto novým případem mohlo pomoci.“

„Tak moment. Chcete mi naznačit, že tu někde běhá další únosce, který pracuje stejně? Nebo to mám chápat tak, že mě možná *neunes* Kohlbrook?“

„No... právě proto bych s vámi rád mluvil. Abych to posoudil.“

Útroby se mi sevrou. Nervy začnou pracovat. Je to tu znovu. Byla unesena další malá holčička. Přemáhám nutkání utéci z tohoto večírku, i kdyby jen proto, abych si mohla v klidu zadat do internetového vyhledávače *pohřešovaná dívka, Lake County, Illinois*. „Už dlouho jsem na to nebyla nucena myslet, pochopte mě.“

„Hm.“

„Možná vám s tím vůbec nepomůžu.“

„Ale mohla byste.“

„Vyhovovalo by vám to zítra odpoledne? V sobotu děláme jen půldenní směny, takže bych měla být do jedné doma. Nebo se musíme sejít dřív?“

„Zítřek mi vyhovuje. Vaše adresa?“ Než se stihnu nadechnout, sám oddrmolí adresu mých rodičů a dodá: *v sousedství*. Takže snad ví i to, že tam bydlím v přestavěné stodole. Co všechno ten chlap na mě ještě má?

„Je to stranou od silnice,“ řeknu snaživě. „Za odbočkou pojedete pořád dál. Bydlím na konci cesty.“ Ohlédnu se dovnitř, kde párty pokračuje. Kitten s pažemi zkříženými na prsou zlehka podupává špičkou, jako by naznačovala: *Já čekám*.

„Tak zatím, detektive.“ Jakmile hovor ukončím, okamžitě začínám hledat zprávy o pohřešovaných dětech. Jako první na mě vyskočí záplava titulků o teenagerovi, co utekl z domova a našli ho minulý měsíc. Jdu v historii zpátky, kliknu na další položku a za chvíli už zírám do tváře pětileté holčičky.

Blondýnka, zrovna jako jsem bývala já.

Modré oči.

Přesně jako já.

Jenže já se vrátila živá a tahle holčička...

Jmenuje se Skyler Jane Kipnissová. Pochází z malého města ne- daleko Indianapolis, asi čtyři hodiny jízdy od mého bydliště, a je nezvestná už déle než dva měsíce – přesně sedmdesát devět dní. Ale pohřešuje se bohužel spousta dívek a tahle není ani odsud. Možná se Guidry jen chytá stěbla.

Prohlížeč vypínám přesně v okamžiku, kdy se odsunou balkó- nové dveře.

„Derrion Sterling, předpokládám?“ Kitten má zkřivené rty, jako by musela cucat citrón. Pokývne a významně se přitom dívá na můj telefon. Kitten v obraně. S vytaženými drápy se mě snaží chránit před chlapem, o kterém si myslí svoje.

„Ty si myslíš, že bych ti zdrhla z večírku, abych *jemu* vzala telefon? No páni. To teda díky za důvěru, Kitten.“

„Potrefená husa se ozvala?“

Vztah se Sterlingem jsme společně ukončili před téměř dvěma měsíci, ale dnes večer mi měl dělat doprovod. Pořád jsme se z toho nějak nemohli vymanit.

Bylo to pořád dokola. Pokus, omyl.

Věčný kolotoč. Jako celý život. Jdete do práce, vrátíte se domů.

Sejdete se na skleničku.

Vypijete toho příliš.

Pohádáte se.

Usmíříte se. Obvykle skončíte v posteli.

Probudíte se sami.

Jdete do práce...

Jenže já si nějak nemůžu pomoci. To, co je mezi námi dobré, je dobré až neskutečně. Z jedné pitomé hádky kvůli arašídovému máslu třeba nakonec udělal improvizovaný víkendový výlet lodí na ostrov Mackinac, věřili byste tomu?

Jako by mě znal odjakživa. Nemusím mluvit o tom, co se stalo, když jsem byla děcko, protože on si to pamatuje. S kamarády tehdy přijel do Lake Bluff z Chicaga, aby pomohli s pátráním. Ten den,

kdy jsme se seznámili, se na mě dlouze, předlouze zadíval a řekl: „Aha. Naše zachráněná.“

Ne, že by mi tak nikdo předtím neříkal. Ostatní ale kolem mé minulosti chodili po špičkách a mně se líbilo, že on ne. Otevřený a upřímný přístup mu ale nevydržel dlouho.

Jsou dny, kdy se u mě objeví po týdnu stráveném na cestách, svalí se na můj gauč a mně – ani svému psovi, kterého mi na dobu své nepřítomnosti poměrně často hází na krk – nevěnuje pozornost. Já chápu, že jeho práce řešerského analytika pro online zpravodajství bývá stresující. Ve světě bezohledné digitální soutěže jde o jediné – být v cíli první. Pokud konkurence informuje o tom, po čem on jde, dřív, může být celý týden jeho práce v háji. Nedivím se proto, že potřebuje někdy vypnout. Jeho mlčení občas mrazí, ale co naděláte? Vždycky je něco za něco. Chceš to dobré, musíš brát i to špatné. To jsem se naučila od rodičů.

Kitten tvrdí, že na tenhle přístup už jsem trochu stará, a nejspíš má i pravdu. Jenže ona to posuzuje oslněná září „toho pravého“, kterého našla. Ne každý má prostě to štěstí.

„Tak co bylo tak důležitého, žes to musela vzít v půli Eliotova přípitku?“ zeptá se.

Pozvednu sklenku, kterou jsem předtím postavila na zábradlí. „Tak na zdraví.“ Pokrčím omluvně rameny a pokusím se o úsměv.

„Zlato.“ Drápky zataženy. Kitten ke mně přistoupí a položí mi dlaň na rameno. „S máti je všechno v pořádku.“

Stále držím sklenici a otáčím prstenem na levém malíčku. Je to prsten mé matky, osazený mým a jejím měsíčním kamenem – dárek, který dostala od mého otce, když jsem se narodila. Nosím ho už skoro dva měsíce, od té nehody, k níž došlo shodou okolností těsně poté, co jsme se se Sterlingem rozešli. „Žádná změna, pokud vím.“

„Takže nevolali z nemocnice.“

„Ne...“ Mrzí mě, že mě nenapadlo zalhat. Možná by mi odpustila, že jsem odešla z večírku, abych si vyslechla zprávy o matčině stavu.

Ale ona opravdu žádná změna nenastala. Matka stále nereaguje, navzdory známčám mozkové aktivity.

„Zasranej Sterling!“ Kitten se opírá předloktím o zábradlí balkonů a v levé ruce drží za stopku sklenku červeného vína. Na prstě se jí leskne měsíční starý prsten s briliantem, a jak znám Kitten, jsem si jistá, že ten kámen pochází z etické těžby. „Na rovinu – tohle je moje *rozlučka se svobodou*...“

Tím chce říct, že tuhle párty jsem měla řídit já, protože já jsem její družička, ale k ničemu se nemám.

„Dneska se máme dívat do budoucnosti,“ říká Kitten. „Jenže ty si pořád děláš starosti s tím, co se stalo v minulosti.“

Minulost mám složitější než většina ostatních, ale má nejlepší kamarádka se mylí. Já jsem se snažila nechat to za sebou. Jenže teď, když ten detektiv případ mého únosu opět otevřel, se znovu cítím zranitelná. Zranitelná a vyvedená z rovnováhy.

„Když ses s ním rozešla, mělaš s ním i přerušit veškerou komunikaci,“ pokračuje Kitten.

Aha. Takže Kitten nemluví o mé výživné minulosti. Naráží na moji minulost *se Sterlingem*.

„Dneska tě normálně zazdil,“ říká, jako bych to sama nevěděla. „Zase. A ty si tím necháváš otrávit večer. Raduješ se vůbec se mnou?“

Takže Kitten nakonec předpokládá, že svět se točí kolem její blížící se svatby? „Ale jasně že se *s tebou raduju*...“

„Holly.“ Chytne mě za zápěstí. „Chceš být ty sama někdy šťastná?“

„No jistě.“ A proto odsud musím vypadnout.

Tenhle byt, tahle párty, tihle *lidé*...

Stýská se mi po časech, kdy jsme byly jen Kitten a já a občas její bratr Matt, pokud dostal náhodou v armádě dovolenou. Pofflakovali jsme se v baru Moonbeam, sázeli se u šipek a hráli kulečnick. Netvrdím, že se Kitten změnila, když se dala dohromady s Eliotem, ale poslední dobou má tendenci dávat přednost snobskému prostředí. Do role snoubenky manažera se vpravila jako po másle.

Ale já do té její nové společnosti nezapadám – mezi všechny ty, které potkala na vysoké škole, v nové práci a po té osudné noci, kdy si z Eliota sedla na zadek. Špatně si zvykám na jakékoliv nové lidi, natož na tenhle klan metrosexuálů, kteří chodí v oblecích a kostýmčích a pracují od devíti do pěti. Dusím se, když tu musím stát a vnímat ten pocit, že tady s nikým jiným nemám nic společného.

„Koukni.“ Kitten do mě šťouchne a upře pohled na modrou linii v dálce, kde Michiganské jezero splývá s oblohou. V dálce na pozadí soumraku se rýsují chicagské mrakodrapy. Domov je jen dvacet minut severně odtud, ale připadá mi, jako by mě od něj dělil celý vesmír.

Opřu se o zábradlí vedle ní.

„Pamatuješ si, když nás tvůj táta a moje máma vzali kempovat do Montany? Mohlo nám tenkrát být tak třináct.“

Okamžitě se mi v paměti mihne obraz nekonečné oblohy. I teď, po všech těch letech, mi to málem vezme dech.

Ani jedna z nás během toho prvního západu slunce nepromluvila. Kitten mi ovinula paži kolem ramen, já jsem si opřela hlavu o její rameno, a tak jsme tam seděly v nechápavém, ohromeném úžasu, zatímco poslední sluneční paprsky ozařovaly obzor. Tehdy jsme pochopily, že svět je obrovský, a slíbily jsme si, že nikdy nedovolíme, aby námi otřáslo cokoliv, co se stane v našem zapadlém městečku nebo v jeho okolí. Zatímco naše spolužačky se na střední škole hroutily tu kvůli tomuhle klukovi, tu kvůli támhle té fámě, Kitten a já jsme věděly, že opravdový svět je jinde.

„Sleduj oblohu,“ opakuje Kitten mantru z období našeho dospívání. „Zelenější pastviny. Oslnivější západy slunce. Pamatuješ?“

„Jo. Ale já mám Lake Bluff ráda.“

„Můžeš to tam mít ráda a můžeš tam zůstat, ale taky nemusíš zapomínat, jak velký je svět.“

„Na to nezapomínám.“

„Přestaň to, co se stalo, používat jako výmluvu.“ Pro Kitten „to, co se stalo“, se stalo *nám*, protože ona byla jediným svědkem mého

únosu. Naše matky si povídaly na nedaleké lavičce (moje máma k tomu popíjela limonádu s vodkou) a plánovaly moji oslavu pátých narozenin, která pro mě měla být překvapením. Tak se to alespoň tvrdí. Prostě neviděly, jak mě ten chlap chytil. Nevěděly ani, že jsem pryč, dokud k nim Kitten nepřiběhla celá vyděšená, oči plné slz. „Když jsem se přes to přenesla já, můžeš ty taky. Začínám si myslet, že to prostě nechceš udělat.“

Kitten trvá zkrátka na tom, že já jsem se *rozhodla* se v té události babrat dál. A protože to překonala ona, považuje za hotovou věc, že já to zvládnu taky. Je tu ale jeden rozdíl:

Ona si pamatuje tu hrůzu onoho okamžiku, kdy mě ten muž popadl. Pamatuje si zoufalství, které se o všechny pokoušelo, když mě nemohli najít. Byla smutná, vyděšená a osamělá a měla noční můry, v nichž se objevoval „temný muž“, který mě unesl.

A jednoho dne poté, co jsem se zase našla, si najednou vzpomněla ještě na něco:

Toho člověka znali její rodiče.

Alan Kohlbrook. Místní všeuměl. Farník ze stejného kostela, kam chodili Hersheyovi.

Snažil se vzít si mě, řekla policii. Ale kopl jsem ho. Pak vzal Holly.

Vinu pocítovala ještě celá léta poté, co mě našli.

A já? Já si z toho, co se stalo, když jsem byla pryč, moc nepamatuju, to ale neznamená, že se na mě ty tři měsíce, kdy mě *někde někdo bůhvíproč* držel, nepodepsaly.

Poté co mě našli, čekala mě první návštěva u psychiatra v životě. Kreslila jsem obrázky, odpovídala, smála se. Verdikt zněl: *Holly je vyrovnané, spokojené děvče. Důsledky incidentu se dosud neprojevíly. Sledovat a pokračovat v terapii.*

Nikdo neřekl ten zbytek: *protože důsledky se nakonec dostaví.*

„Přestaň to používat jako výmluvu,“ opakuje Kitten. „Nejsi jediná, komu se ten den změnil život.“

To souhlasí.

„Koukej se už vyhrabat z těch sraček,“ říká. „Práce u tvého táty měla být původně letní brigáda, ne? Jenže tys tam zkysla na léta...“

„Mám svou práci ráda.“

„Jsi jen pohodlná. Nechce se ti kalit vodu. Většina žen, natož *vysokoškolsky vzdělaných*, ale nepracuje na stavbě, víš?“

„Vzhledem k tomu, že *já* jo, tak podle mě všechny důkazy svědčí o opaku.“ Já ve stavebnictví pracuju, a jsem v tom zatraceně dobrá, když dovolíte. „Já spíš nechápu, jak může většina ženských pětadesát procent svého času nosit tyhle zatracené páskové boty na podpatku.“ Osobně se nemůžu dočkat, až je zuju. Ani z těchhle šatů nejsem zrovna nadšená, jenže na pozvánce bylo napsáno, že mám přijít ve fialové, což je barva vybraná pro Kitteniny oddavky, a já nevlastním nic, co by se fialové alespoň podobalo, kromě šatů pro družičku, které jsem si měla vyzvednout už minulý týden. Nezbylo mi proto než se narvat do jediného fialového kusu hadru, který jsem našla v matčině šatníku.

Kitten mluví o sypání soli do ran a trousí další fráze, které ze sebe ženské chrlí, když jiným radí, jak se zbavit chlapa, co za nic nestojí. Mě ale daleko víc zajímá to, co vidím za posuvnými skleněnými dveřmi.

„Zkus se *soustředit*,“ říká Kitten. „Chci snad po tobě tak moc?“

Já se soustředím – na předmět na krbové římsě tam uvnitř. Na malou kovovou šperkovnici. Soustředím se na ni a představuji si, že ji držím v ruce.

Studenou, tvrdou a těžkou.

Kittenina slova – něco o tom, že na večírku chybí její bratr a že armáda nikdy nepustí lidi domů, když by měla – se kamsi vytrácejí. Další doušek Jima Beama mě pálí v krku, v hrudi i ve tvářích.

„A můj pitomý otec se ani neobtěžuje zapojit se do mého života. Vlastně bych ho asi ani nepoznala, kdybych ho potkala na ulici! Kdo tohle může o svém otci říct? Díky *Bohu*, že mě našťestí k oltářím dovede ten tvůj...“

Svrbí mě prsty.

Na okamžik se mi zatočí hlava... jako bych měla vypito víc, než je skutečnosti mám. Nemůžu si pomoci. Musím tu krabičku vzít do ruky.

„Nic mi na to neřekneš?“

Znovu zaostřím na svou nejlepší kamarádku. „Co?“

Kitten se narovná a dopřeje si vydatný doušek vína. „Tak snad se do svatby trochu srovnáš a začneš se taky snažit. Seznam se s ostatními. Ty holky jsou bezvadné, stačí je trochu poznat.“

„Já o tom nepochybuju.“

„Buď přece trochu společenská. Přestaň se schovávat po balkónech.“

„Já se neschovávám.“ Usilovně zamrkám, abych se probrala, ale mou pozornost dál upoutává ta šperkownice.

Je to menší verze té, kterou jsem viděla kdysi jako malá holka. Nevzpomínám si, kde to bylo, ale vybavuji si, jak jsem si musela stoupnout na špičky, abych na ni dosáhla. Přímo cítím, jak jsem tu rytím zdobenou krabičku obemkla prsty.

A stejně rychle, jako se mi ten okamžik vybavil, vzpomínka zase zmizí. Vydechnu. Do této chvíle jsem si ani neuvědomovala, že zadržuji dech.

Pokouším se vybavit si tu chvíli znovu. Snažím se vzpomenout si, kde jen jsem tu krabičku viděla. Ať se ale snažím sebevíc, nevzpomenu si. Je to jako dívat se přes zašpiněné okno a pokoušet se rozeznat do detailu to, co je venku.

„Haló?“

Stočím pohled ke Kitten.

„Posloucháš mě aspoň?“ zeptá se mě nastávající novomanželka.

„Já...“ Raději sklapnu.

„Ach bože, tak si pro mě za mě jdi. Zahrab se zase v té své stodole na Casa Gebhardt.“

„Já jsem v pohodě.“

„Ty bys to hlavně potřebovala pořádně udělat. Zapomenout na ty sračky, holčičko.“ Kitten na mě významně ukazuje prstem, ale její úsměv prozrazuje, že drsňačku jenom hraje. „Ber to jako rozkaz.“

„Já jsem v pohodě, Kitten. Jde jen o to...“

„Ale ne. Pan Božský konečně dorazil.“

Přes sklo vidím, koho má na mysli. U krbu stojí Derrion Sterling. Jednu ruku v kapse, druhou pozvedá sklenici směrem k hloučku družiček.

„*Ted* už by ses třeba zapojit mohla.“ Otevře dveře a zmizí v davu hostů. „Eliote? Holly potřebuje další drink.“

Tak to rozhodně ne.

Jediné, co teď potřebuji, je dostat se domů.

Možná jsem měla Kitten říct, že mi volal detektiv, který se mnou chce mluvit o mém únosu.

Třeba by mi dala pokoj, kdyby věděla, že unesli další dívku.

Když se mi teď v hlavě honí myšlenky na dvacet let starý incident, je mi skoro špatně.

Jak mi Guidry připomněl, já jsem se vrátila domů – mám větší štěstí než většina ostatních. Policie okresu Lake County mě jako zázrakem našla ve stejném parku, odkud jsem byla unesena. Ani nevím, proč mě ten únos tak pronásleduje, když si ty tři měsíce prakticky nepamatují.

Žádné vzpomínky.

A ať se snažím sebevíc, nedokážu si vybavit ani okolnosti, za kterých jsem v minulosti viděla tu šperkovnici.

Hodím do sebe zbytek bourbonu a zamírím dovnitř.

Ta krabička na krbové římse mě přitahuje jako magnet.

Nemůžu si pomoci. Musím se jí aspoň dotknout.

Cecily

Píp. Píp. Píp.

Nepřetržitý zvuk srdečního monitoru zní jako tikání budíku.

Já jsem vzhůru, chce se mi zaječet. Vypněte už ten budík!

Mám ale problém s propojením.

V poslední době neprojevují myšlenky hlasem, právě tak jako nedokážu vztáhnout ruku k budíku, abych ten zatracený krám umlčela.

Myslím, že už mi to stačilo.

Jsem připravená se probrat.

Začala jsem si tenhle chladný, antiseptický prostor představovat jako očištěc, kam duše přicházejí rozjímat o svých chybách předtím, než zemřou.

A já jsem nadělala hezkých pár kopanců, ne?

Poslední dobou jsem o svých pochybeních hodně přemýšlela. Co ještě musím udělat? Uvědomila jsem si, že selhání mi bylo svým způsobem souzeno. Když si o vás lidé myslí jen to nejhorší, je až příliš snadné jim vyhovět.

Představte si upraveného mladého tatínka, jak přiváží dceru do školky. Malá má po celém obličejí rozmazané zbytky snídaně. Oblečení má zmačkané a vlasy zacuchané a stažené do nepořádného culíku.

A táta jí navíc zapomněl i svačinu. *Tak do něj.*

Mladé maminky v šatně se přehrabují v kabelkách, jestli nenajdou zapomenutý balíček sušenek, aby nějak pomohly.

Vždyť on se tolik snaží.

A teď si představte, že v takovém stavu vysadí dítě z auta matka. Někdo musí tomu nebohému dítěti nabídnout svačinu, aby nemělo hlad. Oči se obracejí v sloup. Pomohou, ale kvůli dítěti, ne kvůli nedbalé matce.

Špatná máma.

I když to nikdo neřekne nahlas, všichni si to myslí.

Povzdech.

Co můžete dělat? Tak to prostě chodí.

Pro ženy platí jiný standard.

Já to vím lépe než kdokoli jiný.

Stačilo jen pár sekund. Jen malá nepozornost.

Pak už jsem Holly neviděla.

Všichni se na mě vrhli – policajti, sousedé i můj vlastní manžel, který se mnou třásl a dožadoval se odpovědi:

Kdo ji odvedl?

Kde je?

Proč nesdělím místo?

Proč nespolupracuji?

Proč policii neřeknu, co vím, aby ji mohli přivést domů?

Ten den jsem pila.

Měl jsem svá tajemství, která jsem neprozradila.

A přece se Holly jednoho dne z ničeho nic objevila, jako hračka, kterou prostě oprášili a vrátili do regálu poté, co ji někdo našel odhozenou pod postelí.

Vrátila se k nám nedotčená, jestli mi rozumíte, což už nikdo nečekal. Po dvaasedmdesáti hodinách policie (ačkoli by to výslovně nepřiznala) nečekala, že se vrátí domů živá, a když se vrátila, měli podezření, že ten, kdo ji unesl, si ji držel za zřejmým nechutným účelem.

Seděla prakticky neporaněná tam nahoře na skluzavce v tomtéž parku, odkud ji unesli, v čistounké bílé noční košili, a všude kolem ní padal bělostný sníh. Osmého ledna. Její návrat domů.

Často si říkám... Kdyby s ní byl ten den v parku Trevor a při hraní ledabyle uskrával pivo, taky by se na něj takhle snesli jako supi? Taky by si sousedé mého manžela úkosem měřili, v obchodě se mu vyhýbali a za jeho zády si šuškali svoje teorie?

Ona ví, kde Holly je, tím jsem si prostě jistá!

Možná, že kdybych ten den nemaskovala alkohol sportovní lahví...

Možná, že kdybych byla nejdřív tu vodu v limonádě nepopřela...

Možná by se mnou zacházeli jako s důvěryhodným svědkem, jako s matkou, která právě zažila svou nejhorší noční můru.

Místo toho jsem byla podezřelá.

I když se nám pak Holly vrátila, Trevor mě neustále sledoval. Sice jsme o tom nemluvili, ale i on zvažoval možnost, že jsem ji někam zašantročila s Kohlbrookem, třeba jako první krok k nevyhnutelnému rozvodu, o který jsem do dnešního dne pořád ještě nepožádala. Nebo možná jako nástroj pomsty proti jedinému člověku, který ji miluje stejně jako já. Jednou z něj dokonce vypadlo: *Ublížila bys jí, kdyby to znamenalo, že bys tím mohla ublížit i mně?*

Zase si vybavuju ty kosé pohledy. *Špatná máma*. Nikdo se nediví, jak jsem přežila tak hrozné utrpení. Diví se tomu, jak mohu sama se sebou žít.

Jak jsem mohla pít hned po poledni, když jsem měla dělat supermámu?

No tak jsem potřebovala trochu otupit hrany.

No tak jsem potřebovala otupit samu sebe, abych se vypořádala se životem, který jsem si sama zvolila.

No tak jsem jedna z těch špatných, nedbalých matek, které pustí své dítě do školky, aniž by mu předtím setřely čokoládovou polevu z obličejů (a ano, čokoládový muffin někdy musel stačit jako první jídlo dne, pokud jsem neměla mléko na cereálie, nebo dokonce ani cereálie samotné). Každá z nás totiž nemá ten dar, víte? Nejsme každá zrozená k tomu trávit život hraním loutkových představení

a stavěním hradů z kostek a vybarvováním omalovánek a zpíváním nesmyslných rýmovánek, abychom pobavily naše potomky.

To ale neznamená, že svou dceru nemiluji.

Naopak. Mrzí mě, že jsem ji o tom víc nepřesvědčovala.

Je to asi jako se vším; to, co je třeba, musíte udělat, dokud můžete.

Když byla pryč, trávila jsem noci v jejím pokoji, i kdyby jen proto, abych cítila její blízkost. Mluvila jsem do zdi. V její nepřítomnosti jsem všechno vysvětlovala.

A teď se karta obrátila.

Já jsem ten, kdo je pryč.

Ve svých představách jsem uvězněná v bílé místnosti, kde je všechno dokonale uspořádané a antiseptické.

Ona mě navštěvuje. Mluví na mě.

Je ke mně upřímnější, než kdy byla.

Než se auto, které jsem řídila, převrátilo 16. dubna přes okraj té rokle, takové to nebylo.

Chtěla bych jí říct, co se stalo, když byla ještě malá holka. Chtěla bych jí vyprávět o tom dni, kdy ji unesli, a také o všech dnech, které k tomu vedly.

A nejen to. Chci pro ni spravedlnost.

Většina lidí vám řekne, že spravedlnosti bylo učiněno zadost, poté co Alan Kohlbrook skončil pod zámkem.

Já ale teď už chápu věci, kterým jsem nerozuměla, než jsem skončila v téhle bílé kobce.

Bylo spravedlnosti skutečně učiněno zadost?

Ani zdaleka.

KAPITOLA 2

Holly

5. června

„Holly, no tak.“ Sterling jde za mnou až k výtahu. „Přece neodejdeš. Teprve jsem přišel.“ „Přesně tak.“ Stisknu tlačítko do přízemí. „Tys teprv přišel. Já už jsem tu hezkých pár hodin.“

„Za to zpoždění se omlouvám. Zdržel jsem se v práci.“

„Na tom nezáleží. Upřímně – já se ani nezlobím. Jenom... podívej, takhle to končí vždycky. Domluvili jsme se na rozchodu. Já už na tuhle hru začínám být stará, a jestli jsem stará *já*, tak ty *rozhodně* taky.“

„Aha, takže narážky na věk. Velmi vtipné.“

Když jsme se poznali, bylo mi na něm sympatické, že je mu už přes třicet. Jenže teď se mu blíží čtyřicítka a on se pořád ještě chová, jako by bydlel s partou studentů na privátu. To je problém mužských v tomhle městě. Než začnou alespoň uvažovat o tom, že by mohli dospět, jsou už napůl mrtví.

„Rozešli jsme se,“ připomenu mu znovu.

„Podle mě to nebyl dobrý nápad.“ Vezme mě za ruku a přitáhne si mě blíž. „Tak tě aspoň hodím domů.“

Zlomek vteřiny předtím, než se jeho rty dotknou mých, cinkne signál oznamující, že jsme v přízemí. „Mám objednaný Uber.“ A už jsem z výtahu venku.

„Holly.“ Je mi v patách. „Vadilo by ti, kdybych tě doprovodil?“

„A víš že vadilo? Zítřka mě čeká perný den. Už od rána.“ Nasednu do přistaveného auta. „Jestli jsi se mnou chtěl být, neměl jsi dorazit akorát tak, abys mě hodil domů.“

„Tohle nemůže být konec.“

Nenechám ho domluvit. Přibouchnu dveře a řidič se rozjede.

Začíná mě bolet hlava.

Možná jsem toho moc vypila. Nebýt naší záliby v bourbonu, neměly bychom ani s matkou nic společného. Vrozená záliba to není, ale doutná neustále pod povrchem jako řěvavé uhlíky. Piju ho s ledem. Pomalu usrkávám a on mě rozehlívá a pomáhá mi držet krok s mou nejlepší kamarádkou, která je v společnosti jako doma. Občas, když se ve společnosti cítím nejistá, ale piju příliš rychle. Před matčinou nehodou jsem o tom nepřemýšlela, jenže když o tom teď tak uvažuju, tak ona taky.

Doufám, že si Kitten nemyslí, že jsem z večírku odešla, abych dohnala ztracený čas se Sterlingem. Jestli Kitten usoudí, že jsem mu dala přednost před ní, budu si to žehlit hodně dlouho. Sterling zrovna nepatří do okruhu jejích oblíbenců.

V poslední době – od té doby, co Kitten začala pracovat v korporátu a dala se dohromady s Eliotem – začínám přemýšlet, jestli do okruhu jejích oblíbenců stále ještě patřím i *já*. Nezajímá mě plnění plánu prodeje, abych si zasloužila motivační výlet na Bahamy, nestojím o firemní akce ani o teambuildingové zážitky. U nás v práci mají firemní akce podobu házení podkovou někde v parku s plechovkovým pivem. Zajímalo by mě, jestli by její noví přátelé vůbec pili sériově vyráběný ležák, dokonce bez namražené sklenice.

V kabelce mi zavrní telefon.

Když ho konečně vylovím, vidím na displeji textovku od Sterlinga.

Slova se mi mlží, rozplývají a tančí před očima.

No páni.

V duchu se snažím spočítat, kolik jsem měla panáků. Jeden na balkoně. Jeden uvnitř. Z toho jsem jen upila při přípitku a ani nevím, jestli jsem ho dopila. Stála jsem u krbové římsy a hypnotizovala tu šperkovnici ve snaze se rozpomenout – což se nepovedlo.

Přinesl mi potom ještě někdo další drink?

Může být.

Svět se se mnou každopádně točí dál. Mžourám na displej a snažím se rozluštit Sterlingovu zprávu.

Mám přijet za tebou?

Než stihnu odpovědět, už je tu další zpráva:

Ani jsme neměli čas to dohnat.

Když odpovídám, jsem telefonu vděčná za automatické opravy textu, protože moje prsty jaksi nespolupracují: *Rozchod. Už jsme se dohodli. Neměla jsem tě na dnešek vůbec zvát.*

Sterling: *A co když jsem změnil názor?*

Odkládám telefon. Nech to být. Nenech se do toho zase vtáhnout. Nepiš nic, čeho bys mohla později litovat. Momentálně mám totiž sto chutí napsat: *Přijed', dáme řeč.*

Za minutu je tu další zpráva.

Chybíš mi.

Můžu to napravit?

Vypínám zvuk a házím telefon do kabelky. Dokážu být silná. Zvládnu ho ignorovat. Opřu se a udělám si pohodlí. Jakmile zavřu oči, svět se přestane točit.

Teď bych dokázala i usnout. Tady a teď.

To bych ale neměla. Napřímím se a stáhnou okénko. Třeba mě probere čerstvý vzduch.

„Mohli byste zastavit u 7-Eleven?“ ptám se řidiče.